

MIR VAMA!

2. vazmena nedjelja, B

Kad bi uvečer onoga istog dana, prvog u sedmici - dođe Isus, stane u sredinu i kaže im: „mir vama!“ Taj strah! Očigledno u učenicima još uvijek vlada velika zbunjenost. Svakog trenutka stižu novi glasnici s vijestima o praznome grobu. Štoviše, neki čak govore da su ga vidjeli. Što vjerovati? Komu vjerovati? Opća pomutnja. A tu je i strah, strah od židovskih starješina, koji pokazaše da ne prezaju ni od ubojstva. Učenicima nije lako. Sada su tu, njih deseterica, sjede iza zaključanih vrata i ništa im nije jasno. Kad ih je ono Isus bio pozvao da ga slijede, pomišljali su da je pristiglo kraljevstvo Božje (čitaj: njihovo, židovsko kraljevstvo) u kojem će oni onda biti prvi ministri. I onda se na Veliki petak sve stubokom promijenilo: kralj je mrtav - kraljevstvo je propalo. A sada, na uskršno jutro tek su zbunjeni jer izgleda da cijela priča nije gotova, nego da zapravo započinje.

I onda se dogodilo. Odjedanput, evo ti Isusa među njima. Staloženo im progovara: „Mir vama!“ Svjetlost je obasjala njihova srca, a milina se razlila u njihovim grudima. Mir! Upravo su za tim mirom žudili svim svojim bićem. Naime u Bibliji „mir“ znači posvemašnju uravnoteženost duha i tijela. Rekli bismo, to je stanje kad je čovjek u miru sa sobom i sa svojim Bogom. Po tom Kristovom miru apostoli se polagano preobrazuju u novoga čovjeka, čovjeka koji će dobiti svoj konačni pečat silaskom Duha Svetoga. Eto, to je dar Kristova mira. Takav mir svijet ne može dati.

U radosti vazmenoga vremena i mi toliko žudimo za Kristovom riječju „Mir vama“ Kako li samo i naši nemiri znaju biti duboki, sverazorni, obeshrabrujući! Kako li nas samo može oboriti na zemlju neuspjeh na poslu, nerazumijevanje i neljubav naših najbližih! Kako li nas samo znade baciti u tjeskobu vlastita bolest ili bolest naših dragih! Nadalje, zar nismo i mi osjetili užas zbog smrti nekoga tko nam je u životu doista značio, zar nismo osjetili pustoši života bez neke drage osobe?

A što da kažemo o ponižavajućem osjećaju nakon što smo postali svjesni nekog svog ružnog grijeha? Kako li se samo jadno osjećamo kad pomislimo na neku svoju lošu naviku, na neku svoju slabost. I onda pomislimo: kad bi nam se samo mogao povratiti mir, koji ima dijete na grudima svoje majke! Previše je to za naše maleno srce, previše boli i jada. Eto, to je ono naše ljudsko iskustvo. Iskustvo bez Isusa, iskustvo slabe ljudske naravi.

Pa ipak, naša narav nije samo slaba ljudska narav. Mi kršćani imamo i drugih iskustava! Mi imamo u svojoj sredini Isusa koji se obraća svima nama, govori svakom pojedinom. Kaže: „Mir vama“. To je radost uskršlog Krista. Naše ljudske brige, strahovi i tjeskobe ne nestaju kao dim, one su još uvijek tu negdje, u nama, ali je bitno otupljena njihova oštrica. Pobijedio ih je Isus, uskrsli Isus. On nam donosi mir po kojem svaka naša muka i nevolja dobiva svoj smisao. U nama više nema nemira, tjeskoba, očaja. Po Kristu uskrsnom, po snazi njegovih sakramenata i njegova Duha, mi smo već sada nebesnici, već smo sada dionici Božjeg života. „Gospodin je sa mnom, što mi može učiniti čovjek!“ Oče svemogućí i dobri! Obdari takvim mirom svakoga čovjeka u našoj domovini, se ljude širom svijeta da mir Krista uskršlog bude s nama i u nama.

Zvonko Pažin